

Երազանքնին կիսատ թողած, գինով գինով վարդերն ինկա՛ն,
Առանց սիւքի ու պլպուկի կը հեծէ ցաւն իր վարդենին:

Տիւազոյի երակներով բացավայրերն են բոցափայլ,
Ծաղիկներու հոգեվա՛րն է, ժամն արեւոտ տաղտապանքին.
Բազմազեղուն բուրմունքներն են հեշտագրգիռ ու տապագին,
Մենաբաղձիկ անտառին մէջ ո՛չ հեծութիւն կայ, ո՛չ դայլայլ:

Ժայռերն անփոյթ դեռ կը տաքնան, հանդարտօրէն, լուսափողփող,
Գիրկն անդորրին այս կիզանուտ եւ երագին տակ բոցավառ,
Ջնծողներու ձեռքէն հոս հոն յանկարծ կ'իյնայ գերանդին վար,
Ամէնուրեք կը խըլտի նոպան տապին տախտապարող:

Ըսպասումն է հեղզ ու ջերմին, կ'ուշանայ դեռ հովն իրիկուան,
Որ զովացիկ, պիտի մեղմէ տենդն անպարփակ այս թալուկին.
Ջերմակարօտ, փաղփուն օծեր լեռներէն վար կը սողոսկին,
Եւ՝ հըրաշունչ արբշիռ ու բոցերագ՝ մերթ կը հեւան:

Դաշտերու մէջ ընկուզիներ կը քընանան հոս հոն ցանցիր,
Ո՛չ ճամբորդ կայ, ո՛չ ալ թռչուն իրենց շուքին տակ ապաստան.
Ջսկայ խորիսի պէս կ'երկարի, լայնատարած, մենիկ ճամբան՝
Ուր սըլացքի ու քայլերու յետին մրմո՛ւնջն իսկ չի յածիր:

Թուրինջ գոյներ ջըրանըկար... ծիրանի հե՛ւք արեւմարին...
Մըշակներ ու ձիաւորներ պարտեզներէն կը դառնան տուն,
Խարխուլ կամուրջն անոնց բեռին տակ կը հեծէ խոնջ ու նըկուն,
Գետէն անդին երանգ ու ձայն հետըզիտէ կը մարմըրին:

Ահա գիշերն ալ ծանր ու մեղկ կը գըլտրի սարերէն վար,
Ու տապահար դաշտավայր կը յագենան աղջամուղջով.
Կենսանորոգ շունչ կը բերէ ըսթափանքի կազդոյրն այս զով,
Բայց 1[1]ցորեկին դեռ կը տեւէ բազմալեզու տենդն հըրավառ:

19. ԱՇՆԱՆԱՅԻՆ ՅԵԾՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Իրիկուններն ես կը խոկամ,
Ամայութեան երգը կ'անցնի
Պատուհանիս երբ առջեւէն,
Անկապ ձայներ գիս կը թովեն,